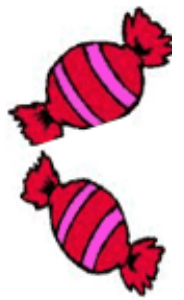

נא לא לקרא בזמן התפלה		
יקריאת התורה		
מוצט"ק	הד"ג	
19:46	18:36	הברון
19:44	18:35	היספין
19:47	18:38	חיפה
19:44	18:31	ירושלים
19:47	18:47	תל אביב

פינוק לשבת

עלון השבת לילדים

שבת קדש פְּרַשַׁת שְׁמִינִי | כ"ב ניסן התשע"ב | גליון מספר 25 | שנה ראשונה

י"ל ע"י בית המדרש "ארז שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון טובב"א

נקדה למחשבה

לרפואת יעקב נתנאל כלב חי בן דינה

השכל או הנפש?

שבת שלום לכם, חברי היקרים והאהובים. לכבוד האביב, יצאנו כל בני הפתח לגנת בית הספר, כשאנו אוזנים מעדרים, מגרפות, אתים, ומזלפים, להכין את הגנה לשתילת זרעים ושתילים חדשים. שימו לב אמר המורה לערוגות המסמנות ולשליטים התקועים בכל ערוגה. אל תערבבו בין המינים, והמתינו עד שיחד נשתל ונזרע. בסדר ענינו פלנו, ובשמחה ובמרץ התחלנו לעדר ולנפש את העשב שגדל פרא בחרף המברך והגשום. לכשתסיימו קראו לי, אני במחסן בית הספר, אמר המורה והלך. נדב ואברהם שסיימו ראשונים את הערוגות שלהם, עמדו מתבוננים בחבריהם שעדיין לא סיימו את חלקם בגנה. זה היה ממש קל, אמר נדב, לא התאמצתי בכלל, מה דעתך שנכין ערוגות חדשות? המורה אמר שנקרא לו פשגמור ולא נעשה דבר, אמר אברהם. לא נורא בוא ונפתיע אותו, אמר נדב. נדב ואברהם הביטו סביבם וביחרו להם חלקת אדמה שקרובה היתה למשרדי בית הספר והחלו לעדר במעדרים. לאחר דקות מספר נשמע רחש מוזר וזרם מים חזק פרץ מתחת לאדמה והחל להציף את הקרקע. השניים נסו על נפשם, ורצו אל מחסן בית הספר לקרא למורה. המורה שהגיע סגר את הברז הראשי, וכשסיים פנה אל השניים שעמדו מבוישים ופגיהם כבושות בקרקע, ואמר. מה עשיתם? בקשתי מכם להמתין ולא לעשות דבר? רצינו לשמח אותך כי סיימנו את הערוגות שלנו, ענו השניים. היודעים אתם מה גרמתם? פגעתם בצנור המים של בית הספר שמונח היה מתחת לאדמה שחפרתם. הידעתם שבפְּרַשַׁת השבוע התורה מספרת לנו על שני אחים שעשו מה שלא נצטוו? נדב ואביהוא שהיו כהנים קבלו תפקיד חשוב במשכן, אחריהם היתה הקרבת הקרבנות. לשם כך, התורה קבעה כללים כיצד מקריבים, מתי והיכן. אך הם חשבו שאם הם יעשו יותר ממה שהקב"ה צוה, הקב"ה ישמח. טעות זו, גרמה לאסון גדול, והם נפגעו הראשונים. חשוב שנדע, שכללים נקבעו על מנת שהחיים יעברו בשלום ובשמחה, בעשייה מברכת ויעילה, וכך נמנע מטעויות ונזקים בלתי צפויים לנו ולאחרים. ומה נעשה עכשו, שאלו השניים? גשו למזכירות וספרו למנהל מה קרה, והוא יחליט, ענה המורה. ומה החליט המנהל לדעתכם, חברים יקרים שלי?

להתראות בשבוע הבא בעלון פרשת תזריע מצרע, יונתו.

גר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתו פלמר
ה"ד

החִידָה הַפְּרָשָׁה

- ☺ שלשֵׁת הַכֹּהֲנִים שְׁנוֹתָרוּ – מי הם?
- ☺ מהם סימני הַטְּהָרָה בַּבְּהֵמָה?
- ☺ מהו סִמּוֹן הַטְּהָרָה בְּדָגִים?
- ☺ שֵׁם פְּרִשֵׁת הַשָּׁבוּעַ?

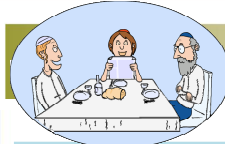
הַשְּׂבִילֵי הַפְּרָשָׁה

ביום השמיני, משה צוה שיתחילו להקריב את קרבנות הכהנים ואת קרבנות העם לפני ה'. לאחר שהקריבו את הקרבנות אהרן ומשה ברכו את העם. נדב ואביהו מתו על ידי אש שיצאה מלפני ה', על שהקריבו לפניו אש זרה. משה למד מספר הלכות הקשורות לעבודת הכהנים: בסוף הפרשה אנו למדים דיני כשרות בעלי חיים. בחיה ובבהמה, מתר לאכל בעלי חיים שהם מפריסי פרסה, שוסעי שסע, ומעלי גרה. בדגים מתר לאכל רק דגים שיש להם סנפיר וקשקשת. התורה מפרטת את מיני העופות שאסור לאכל אותם.

הַמִּצְוֹת הַפְּרָשָׁה

היום השמיני ביותר לעם ישראל ולמשה ואהרן במיוחד, הפך להיות יום עצוב מאד. ביום בו ירדה אש מן השמים לאכל את הקרבנות, ירדה אש נוספת והרגה את שני בני אהרן שנבחרו על ידי הקב"ה לעבד במשכן. הדבר גרם צער לאביהם אהרן ולמשה שהוא דודם. שמחה וצער בערבוביא, וצריך להחליט מה עושים. על אהרן הטלה האחריות הכבדה להיות כהן גדול, והנה קרה לו אסון, שני בניו מתו משום שלא התנהגו בדרך שצוה אותם ה'. כיצד עליו לנהוג כעת? אחר הרגש, או אחר השליחות? התורה מספרת: "ויקריבו אש זרה אשר לא צוה אותם", כלומר מעשה שלא נתבקשו לעשות. היה להם להט לעשות מעשה חשוב, אך הטעות היתה בדרך. יש להתיחס לרגש ולשכל, אבל בסופו של דבר יש ללכת אחר השכל. המטרה לא מקדשת את האמצעים. תפעיל את הראש, לך אחר השכל!

סוּר לַעֲלֹתוֹ הַשָּׁבֶת

בעיניה קטנה היו שני בתי כנסת, באחד התפללו עשירי העיר, ובשני התפללו אנשים שמצבם הכלכלי היה רעוע. פעם אחת בשמחת תורה עשו העשירים סעודה גדולה בבית הכנסת שלהם, והגישו יין בשפע, בשר ודגים ומטעמים, ובבית הכנסת השני של האנשים הפשוטים כשראו את הסעודה הגדולה של העשירים, חלשה דעתם והצטערו שאצלם לא היה יין, אלא מעט עוגיות שלא הספיקו לכלם. החליטו שכל אחד יתרום במשך השנה מעט יין לסעודה החגיגית של שמחת התורה, ויכין דגים ומטעמים לכבוד שמחת תורה. חלפה שנה ושוב הגיע זמן שמחת תורה. ריח המאכלים הטובים עלה מבית הכנסת של העשירים, גם הפעם כל האנשים הפשוטים התכנסו לקדוש, והובטח לכל אחד יין בשפע מהחבית העומדת בבית הכנסת. גבאי בית הכנסת הסירו את מכסה החבית ולתדהמתם החבית היתה מלאה מים ולא יין. כל האנשים כבשו פניהם בקרקע מרב בושה. הסתבר שכל אחד סמך על חברו שישפך יין לחבית, והוא שפך מים במקום יין, וכך התמלאה החבית מים ולא יין. והנמשל: "יספרתם לכם" אמרו חז"ל, כל אחד צריך לספור את ספירת העמר בעצמו ולא לצאת ידי חובה ע"י מישהו אחר, ורמז יש בכך לגבי כל המצוות, ועבודת ה'. אדם צריך לגלות אחריות למעשיו ולא לסמוך "שאחרים יעשו לו את העבודה", אם לא תתפלל אף אחד לא תתפלל בשבילך, אם לא תלמד תורה אף אחד לא ילמד בשבילך, וכך לגבי כל המצוות "אם אין אני לי מי לי".